

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 568/2021-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou JUDr. Vierou Strakovou, Námestie legionárov 5, Prešov, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 58/2019-295 z 21. novembra 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a ďalších príloh ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci:

3. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 15 C 39/2015-186 z 12. júla 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložil sťažovateľovi povinnosť odstrániť neoprávnene zasahujúce kovové oplotenie z parcely registra C KN č. 81 zapísanej na [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] do parcely registra C KN č. 79/1 zapísanej na [REDAKOVANÉ], k. ú. [REDAKOVANÉ] vo vlastníctve žalobkyne v súlade s grafickým plánom na zameranie neoprávneného zásahu zhotoveného [REDAKOVANÉ] 24. mája 2018, ktorý je súčasťou rozsudku, v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa v konaní nepochybne preukázala, že je vlastníčkou spornej nehnuteľnosti, parcely registra „C“ č. 79/1, zapísanej na LV

č. ■■■, k. ú. ■■■■, a tiež preukázala, že sťažovateľ do jej vlastníckeho práva neoprávnene zasahuje tak, ako to vyplýva z elaborátu zo zamerania skutkového stavu v teréne, vyhotoveného ■■■■ z 15. augusta 2014, stanoviska ■■■■ z 3. novembra 2016, ako aj grafického plánu na zameranie neoprávneného zásahu zhotoveného geodetom ■■■■ z 24. mája 2018. K sťažovateľom predloženému vytyčovaciemu náčrtu č. 574 vyhotoveného obchodnou spoločnosťou ■■■■, zo 4. apríla 2016 na preukázanie tvrdení, že plot je osadený na vlastníckej hranici sťažovateľa, okresný súd uviedol, že tento listinný dôkaz bol v priebehu súdneho konania žalobkyňou spochybnený. Neplatnosť predmetného vytyčovacieho náčrtu vyslovila katastrálna inšpekcia Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky oznámením o ukončení vykonania jeho kontroly zo 17. augusta 2017. Okresný súd tak vyhodnotil, že sťažovateľ relevantným spôsobom nepreukázal, že do vlastníckej hranice žalobkyne nezasahuje. Tvrdenie sťažovateľa, že vlastnícke právo spornej časti pozemku nadobudol vydržaním, okresný súd vyhodnotil ako nepreukázané, pričom dôkazné bremeno zaťažuje práve sťažovateľa. Sťažovateľ uvádzal, že spornú časť nehnuteľnosti nadobudol vydržaním titulom dedenia, pričom bližšie nešpecifikoval, kedy vstúpil do držby on či jeho právni predchodcovia. Za zásadný problém okresný súd považoval nepreukázanie dobromyseľnosti. Zo správania sťažovateľa dobromyseľnosť nijako nevyplývala, pretože sa ako vlastníak nemohol cítiť, keď najprv sa snažil so žalobkyňou dohodnúť a neskôr sa snažil preukázať, že plot je osadený správne na vlastníckej hranici. Okresný súd dospel k záveru, že takéto konanie sťažovateľa spochybňuje tvrdenie o nadobudnutí vlastníckeho práva vydržaním, ktoré predpokladá, že oprávnený držiteľ sa cíti byť vlastníkom, bez pochybnosti o svojom vlastníctve.

4. Na základe sťažovateľom podaného odvolania rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. V podrobnostiach poukázal na správne a výstižné dôvody uvedené v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Zistil, že odvolanie sťažovateľa nie je dôvodné. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Krajský súd uviedol, že nemožno mať pochybnosti o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom a neboli zistené žiadne vady procesného postupu, ktoré by mali za následok znemožnenie strane (v danom prípade sťažovateľovi), aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie zistil, že došlo k zásahu do vlastníckeho práva žalobkyne v dôsledku zriadenia predmetného oplotenia na pozemku, ktorý jej vlastnícky patrí, pričom osobou zodpovednou za tento zásah do vlastníckeho práva je sťažovateľ ako stavebník tohto oplotenia. Nároky žalobkyne uplatňované v tomto konaní boli nepochybne potvrdené objektívnymi dôkazmi zadováženými počas prvoinštančného konania, ktoré sú špecifikované v rozsudku súdu prvej inštancie aj odvolacieho súdu a ktoré preukázali neoprávnenosť stavby tohto oplotenia na pozemku žalobkyne. Podľa názoru krajského súdu nemožno konštatovať, že by žalobkyňa z hľadiska procesného uplatňovala svoje nároky v tomto konaní odchyľne od pôvodnej žaloby, keďže touto sa domáhala odstránenia prečnievajúcej časti kovového oplotenia zasahujúcej do parcely č. 79/1 a na tomto stanovisku sa nič nezmenilo ani v priebehu konania, keď predloženými technickými podkladmi (najmä grafický plán na zameranie

neoprávneného zásahu kovového oplatenia) len upresnila žalobu, ktorú pôvodne podala. Nemožno teda konštatovať, že by súd prvej inštancie v dôsledku procesnej pasivity žalobkyne rozhodol v rozpore s petitom, pretože predmet konania bol nepochybne známy a v zásade nezmenený v priebehu celého konania. Podľa názoru odvolacieho súdu nepochybil súd prvej inštancie ani v rovine právneho posúdenia prejednávanej veci, keď poukázal na všeobecné ustanovenie § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka garantujúce ochranu vlastníckeho práva v rovine všeobecnej (bod 22 rozsudku súdu prvej inštancie) a oprel sa v kombinácii s týmto ustanovením o § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka. Krajský súd sa stotožnil s názorom, že kovové oplatenie je v zásade stavbou na cudzom pozemku a pokiaľ jeho zriadením došlo k zásahu do vlastníckeho práva vlastníka takéhoto pozemku, je dôvod na jeho odstránenie. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou sťažovateľa, že súd prvej inštancie pochybil, pokiaľ v rámci dokazovania nevenoval pozornosť riešeniu vydržania vlastníckeho práva k dotknutej časti parcely č. 79/1 sťažovateľom v zmysle § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže už na pojednávaní 21. januára 2016 sťažovateľ poukazoval a bránil sa možnosťou vydržania, avšak okrem prednesu takejto procesnej obrany žiadne ďalšie dokazovanie na tomto pojednávaní a ani v priebehu konania, s výnimkou záverečného štádia, nenavrhol, čo však súd prvej inštancie správne neakceptoval. Krajský súd sa napokon nestotožnil ani s odvolacími námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa toho, že predmetný rozsudok je nepreskúmateľný, keďže odôvodnenie rozsudku okresného súdu z hľadiska jeho vnútornej štruktúry, ako aj logických súvislostí, ktoré sú obsahom tohto rozhodnutia, spĺňa všetky požiadavky na riadne odôvodnené súdne rozhodnutie v zmysle § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a dáva odpoveď na všetky podstatné okolnosti a otázky nastolené stranami v tomto konaní.

5. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 7 Cdo 75/2020 z 27. mája 2021 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) odmietol podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) Právo byť vypočutý patrí medzi základné procesné práva a sťažovateľovi bolo procesným postupom krajského súdu toto právo odopreté, pretože odvolací súd na prejednanie veci nenariadil pojednávanie a neumožnil mu tak vyjadriť sa k veci, pričom túto povinnosť mal, keďže sťažovateľ v odvolaní namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie a navrhoval prehrať zvukové záznamy z pojednávania z dôvodu nesúlady prednesov na pojednávaniach s obsahom zápisníc a znením samotného rozsudku súdu prvej inštancie. Touto otázkou sa nezaoberal ani odvolací súd, a preto jeho postupom boli porušené procesné práva sťažovateľa v takom rozsahu, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.
- b) Postupom krajského súdu došlo aj k porušeniu ústavného práva vlastníť majetok a ústavnej zásady rovnosti strán v sporovom konaní a výsledok celého konania má arbitrárny charakter.
- c) Výrok rozsudku nie je dostatočne presný, určitý a zrozumiteľný, keďže v jeho výroku nie sú premietnuté konkrétne body merania, ktoré by boli premietnuté do geometrického plánu, ktorý by mohol byť podkladom pre odstránenie predmetného oplatenia.

d) Sťažovateľ považuje výrok rozsudku súdu prvej inštancie za nevykonateľný z formálnych a obsahových nedostatkov, pretože nespĺňa náležitosti označenia nehnuteľnosti podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov, keďže v ňom nie je obsiahnutá presná formulácia nehnuteľností, pozemkov žalobkyne ani sťažovateľa a nie sú v ňom presne označené ani strany konania.

e) Aj keď žaloba žalobkyne znela na vypratanie nehnuteľnosti, tak výrok rozsudku tomuto jej návrhu nezodpovedá. Medzi stranami bola a je sporná hranica a uvedené skutočnosti boli riešené aj pred správnymi orgánmi. Všetky úkony vyhotovené pre potreby tohto konania sa týkali prakticky priebehu hranice medzi spornými parcelami. Celé súdne konanie zapríčinili sporné hranice, ktoré by mali byť riešené pred správnymi, a nie pred súdnymi orgánmi.

f) Postup súdu, ktorý prihliadol len na dôkazy predložené žalobkyňou, predstavuje porušenie práva na rovnosť strán sporu.

g) Sťažovateľom vznesená námietka vydržania bola oprávnená a tým, že súd nepripustil návrhy na vykonanie dokazovania v tomto smere s odôvodnením, že námietka vydržania bola vznesená ešte v roku 2016, porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces a rovnosť zbraní.

f) V danom prípade ide o kolíziu vlastníckeho práva žalobkyne a vlastníckeho práva sťažovateľa. Za spornú preto sťažovateľ považuje aj aplikáciu ustanovení Občianskeho zákonníka o neoprávnenej stavbe, pretože časť kovového oplotenia nespĺňa definíciu stavby.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie základného práva vlastniť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) a práva na ochranu majetku (čl. 1 dodatkového protokolu) potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu z dôvodu nenariadenia pojednávania v odvolacom konaní, arbitrárnosti napadnutého rozsudku, nepresnosti, neurčitosti, nezrozumiteľnosti a nevykonateľnosti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, jednostranného prihliadnutia na dôkazy predložené žalobkyňou a nepripustenia návrhov na vykonanie dokazovania zo strany sťažovateľa a napokon aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci.

8. V prvom rade sa ústavný súd zaoberal otázkou včasnosti podania ústavnej sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku krajského súdu, pričom v tejto súvislosti poukazuje na prvú vetu § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), podľa ktorej ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Z uznesenia najvyššieho súdu, ktorým rozhodol o sťažovateľom podanom dovolaní, vyplýva, že toto dovolanie bolo sčasti odmietnuté pre neprípustnosť [§ 447 písm. c) CSP] a sčasti pre nevymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP [§ 447 písm. f) CSP]. Predmetné uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi podľa jeho vyjadrenia doručené 25. júna 2021. Ústavný súd preto

považoval zákonnú lehotu na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu za zachovanú.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces:

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

10. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

11. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ využil jemu dostupné právne prostriedky, na použitie ktorých bol oprávnený podľa ustanovení Civilného sporového poriadku, ktorými sa domáhal aj ochrany svojich základných práv. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mal sťažovateľ k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok v podobe dovolania, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie aj podal, pričom jeho argumenty o vadnom postupe odvolacieho súdu, ktorý konal v jeho neprítomnosti v rozpore s ustanovením § 385 ods. 1 CSP, keď na prerokovanie odvolania nenariadil pojednávanie a neumožnil mu tak vyjadriť sa k veci pred odvolacím súdom, čím porušil procesné práva sťažovateľa, podriadiť pod dôvod prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd po preskúmaní naplnenia tohto uplatneného dovolacieho dôvodu napadnutým uznesením dovolanie v tejto časti odmietol ako procesne neprípustné, keďže v časti uplatneného dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP dospel k záveru, že konanie pred krajským súdom nebolo poznačené sťažovateľom tvrdenou vadou zmätočnosti, keďže v danom prípade odvolací súd v priebehu odvolacieho konania nevstúpil do procesu modifikácie skutkového stavu opakovaním alebo doplnením dokazovania, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, a teda z tohto zákonného dôvodu nebol povinný nariadiť pojednávanie. Najvyšší ďalej uviedol, že daný prípad nemožno považovať za vec dôležitého verejného záujmu z dôvodu, že rozhodnutie v merite veci má dopad iba na veľmi úzky okruh osôb (strany sporu, resp. ich právni nástupcovia), čo odvolací súd taktiež vyhodnotil správne. V predmetnom konaní tak odvolací súd nemal povinnosť nariadiť pojednávanie, pretože ani jeden zo zákonných dôvodov podľa § 385 ods. 1 CSP odôvodňujúci takýto postup daný nebol. Zo strany odvolacieho súdu tak nedošlo prejednaním odvolania bez nariadenia pojednávania k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil sťažovateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto odvolací súd konštatoval, že táto dovolacia námietka nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 420

písm. f) CSP. K sťažovateľom uplatneným námietskam spochybňujúcim správnosť vyhodnotenia vykonaných dôkazov a nesprávnosť zistenia skutkového stavu najvyšší súd, poukazujúc na svoju rozhodovaciu činnosť, uviedol, že táto skutočnosť sama osebe rovnako nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Uvedené platí i pre sťažovateľom tvrdený nesúlad prednesov na pojednávaniach s obsahom zápisníc z týchto pojednávaní, či dokonca znením rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý navyše bližšie nijako nešpecifikoval, keďže v zmysle platnej právnej úpravy zápisnicu o procesných úkonoch ani nie je potrebné vyhotovovať (§ 99 ods. 1 CSP). Najvyšší súd k tomu poznamenal, že sťažovateľ v odvolaní navrhol odvolaciemu súdu zopakovať dokazovanie a vykonať prehratie zvukového záznamu z pojednávania z 12. júna 2018 bez bližšieho zdôvodnenia.

12. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o dovolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu, pretože argumentácia uplatnená v ústavnej sťažnosti sa prekrýva s argumentáciou uvedenou v dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu a námietky sťažovateľa týkajúce nesprávneho procesného postupu krajského súdu boli predmetom skúmania najvyšším súdom. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

13. Ústavný súd sa v ďalšej časti zaoberal posudzovaním napadnutého rozsudku krajského súdu v súvislosti s námietskou arbitrárnosti napadnutého rozsudku, ktorá nebola predmetom preskúmania zo strany dovolacieho súdu.

14. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ v § 420 písm. f) CSP je potrebné vyložiť v kontexte pojmu „právo na spravodlivý proces“, ktoré je dotknutým ustanovením garantované strane konania. Súčasťou práva na spravodlivý proces je pritom nepochybne aj náležité odôvodnenie rozhodnutia zodpovedajúce kritériám podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 559/2018).

15. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa v súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu obrátil priamo na ústavný súd bez toho, aby proti nemu podal dovolanie, pričom z odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že porušenie označených práv namieta okrem iného i v súvislosti s nedostatočným odôvodnením a arbitrárnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu (základné právo na spravodlivý proces ako abstraktné subjektívne právo na riadne odôvodnenie, predvídateľnosť, zákaz svojvôle rozhodnutia – Komentár k § 420/f CSP str. 1371). Ústavný súd zastáva názor, že i v súvislosti s námietskou arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá nebola predmetom preskúmania zo strany dovolacieho súdu, mal sa sťažovateľ obrátiť dovolaním podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP na najvyšší súd, pretože v okolnostiach posudzovanej veci sťažovateľ v samotnej ústavnej sťažnosti namieta predovšetkým porušenie svojho práva na spravodlivý proces a rovnosť strán sporu.

16. Ak teda sťažovateľ v súvislosti s námietskou arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu nepodal dovolanie, ale priamo podal ústavnú sťažnosť, túto je potrebné v tejto časti odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku:

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíja od porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu